

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Sjette Session.

6te Møde.

Lørdagen d. 16. October.

(Fortf.).

Bohr (fortsat): Hvad Pensionsvæsenet angaaer, da er dette stillet som en fælles Udgift for Monarchiet, saaledes, at det altsaa foreligger paa vort Budget med den Kongeriget deraf tilkommende Andeel, som er tre Femte dele; men, da nu her i Kongeriget Pensionerne uddeles efter en bestemt, temmelig nøiagtig og begrændset Pensionsslov, og da disse Pensionsudgifter i Hertugdømmerne aldeles ikke ere begrændsede: — jeg vil ikke sige med nogen Medudgiftsbewillingsret hos Folket, men ikke engang, saavidt jeg veed, ved nogen særlig vedtagen Lovbestemmelse desangaaende, saa siger jeg, at der er Fare for, at vi i Fremtiden med den største Sparommelighed i denne Henseende kunne bebyrdes med tre Femte dele af de Hertugdømmerne efter en mere udvidet Maalestok tildeelte Pensioner. Jeg taler her ingenlunde om Sagens nuværende Tilstand; jeg har selv overtydet mig om, at Kongeriget for Diebliffet ingenlunde er prægraveret ved denne tilsigtede Forening af Pensionsvæsenet. Jeg har efter Vilagene fundet, at Pensionsudgifterne for Embedsmænd i Hertugdømmerne den 17de September 1852 vare opførte respective med til Embedsmænd 220,300 Rbd. og til Embedsmænds Enker og Børn med 62,400 Rbd., hvilket altsaa gjør en samlet Pensionsudgift af 282,700 Rbd., og selv om man til denne for Hertugdømmerne normerede Pensionssum vilde medregne den Andeel, som vistnok ogsaa maa tilkomme Hertugdømmerne, nemlig Andeel i de 59,000 Rbd., som udgives i Pensioner til efterladte Besættelse efter afdøde Christian den 8de, Prindsesse Juliane og Enkedronning Maria, saa vilde det dog vise sig, at Kongeriget for

nævrende Diebliff ingenlunde kan siges at være overbebyrdet i denne Henseende. Jeg veed ogsaa, at der under den nuværende Finantsminister ikke kan være Tale om nogen Frygt i denne Henseende, og at den ærede Finantsminister vil paalægge sig den samme Sparommelighed og Samvittighedsfuldhed med Hensyn til Pensioner i Hertugdømmerne, som Loven hjemler i Kongeriget; men jeg udtaler kun min Frygt for Fremtiden, naar Personligheden kan blive en anden, og jeg vil derfor henstille til det ærede Ministeriums Opmærksomhed, om ikke en Omordning og Afsondring muligviis for Fremtiden kunde finde Sted i denne Post.

Post- og Soldintraderne ere paa nærværende Budget ansatte som særskilte Indtægter, men der er stillet os i Udsigt, at de kunne blive fælles; de ere, som sagt, for Diebliffet opstillede som særskilte og indeelte efter Dyppebørselsstederne. Hvad Udgifterne til Lods-Byr og Bagervæsenet angaaer, saavel som til Vagtstationerne, saa ere disse Udgifter opførte som fælles, da de sortere under Marinen; men her vil jeg tillade mig den Bemærkning, at, hvad der af disse Udgifter afholdes af Dresfunds- og Strømtoldvæsenets Administrationsfond, nemlig respective 40,000 Rbd. og 60,000 Rbd., forlods ere fradragne den samlede Sum, og ikke den Danmark særlig tilkomne Andeel af de fælles Udgifter, hvilket vel burde skee, forsaavidt Dresfunds- og Strømtoldvæsenets Administrationsfond er en for Kongeriget særskilt beregnet Institution. Imidlertid vil jeg ingenlunde negte, at der kunde være særdeles Grunde tilstede for denne Inconsequent.

Med Hensyn til Indenrigsministeriets Budget ere kun enkelte Poster betragtede som fælles; det forekommer mig, at der ere flere Poster, som ere af en saa almindelig Natur, at de med Rette ogsaa kunde betragtes som